

черно петно, напоило паважа, го гледаше зловещо. Това бѣше кръвта на Ася.

Отмина замаенъ, пиянъ отъ скръбъ. Облѣгаше се по стениѣ на кжщитѣ, за да поеме дъхъ, и пакъ вървѣше. Далече, въ дъното на една улица, свършваха електрическитѣ лампи и предъ погледа му се откриваше безкрайно поле — синьо и виолетово отъ далечния изгрѣвъ, който идеше. Той вървеше къмъ това поле и искаше да се загуби, да изчезне въ него.

Краятъ на улицата се пресичаше отъ канала на река, надъ която единъ мостъ щѣше да го изведе нататъкъ. Той стъпи на моста и спрѣ заслушанъ. Отнѣкжде идѣше плачъ, разтреперенъ гласъ. Той чу дума:

— Студено !

Гласътъ бѣше безпомощенъ и молѣше. Единъ другъ му отговори също тъй слабо и тихо, но съ желание да вдъхне смѣлость :

— Призори е винаги по-студено. Завий се по-добре. Азъ мога да понасямъ.

Художникътъ подири, погледна къмъ канала подъ моста, и видѣ две сѣнки. Избърза по стълбитѣ и слѣзе долу.

Подъ свода на моста, сгушени едно до друго седѣха две момчета, боси и дрипави. Едното бѣше съблѣкло палтенцето си и съ края на дрехата обвиваше другото, като го притискаше къмъ себе си. Смаенъ художникътъ попита :

— Какво правите тука?